

РЕШЕНИЕ

№ 1544

гр. Плевен, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска Ангелова

при участието на секретаря Калина В. Димитрова
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска Ангелова Гражданско
дело № 20234430102886 по описа за 2023 година

Пред ПлРС е депозирана искова молба от Д. И. П., чрез адв. Б. З.,
против „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК***, с която са предявени:
иск с правно основание чл. 124, ал.1 от ГПК, вр. чл. 26, ал.1 от ЗЗД, за
признаване за установено в отношенията между страните, че сключеният
между тях договор за предоставяне на поръчителство №3919647 е нищожен,
и иск по чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, за осъждане на ответника да
заплати на ищеца сумата от 50лв.- като частичен иск от общо 300лв.,
представляваща недължимо платена сума, по нищожен договор за
предоставяне на поръчителство №3919647, ведно със законната лихва,
считано от датата на ИМ. Твърди се, че на 08.09.2020г., ищецът е сключил с
„ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД, договор за паричен заем № 3919647, за
сумата от 600лв. Твърди се, че по силата на чл. 4 от Договора, заемът следва
да бъде обезпечен с гарант – две физически лица, поръчители или банкова
гаранция. ;поръчителите следва да отговарят на определени условия. Твърди
се, че на 08.09.2020г, между ищеца и ответника е сключен договор за
предоставяне на поръчителство, по силата на който ответникът
„ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД- като поръчител, е поел задълженията
да обезпечи пред „Изи Асет Мениджмънт“ АД, задълженията по договора за

заем. По сключеният договор за предоставяне на поръчителство, ищцата-заемател, е задължила да заплати на „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД възнаграждение, което е разсрочено за изплащане, заедно с месечната вноска по договора за кредит. Твърди се, че съгласно договора за поръчителство, ищцата е следвало да предоставя дължимите парични думи на „Изи Асет Мениджмънт“ АД, което от своя страна, съгласно договора, е упълномощено от „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да събира в тяхна полза сумите по процесния договор, като възнаграждението се дължи в полза на поръчителя. Твърди се, че ищцата изцяло е погасила задължението по кредита. Твърди се, че ищцата има качеството на потребител. Твърди се също, че заемотателя и поръчителя са свързани лица. Твърди се, че Договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен- поради липса на основание, тъй като в полза на потребителя не се предоставя услуга; поради противоречие със закона- чл. 138 от ЗЗД; поради противоречие с добрите нрави. Твърди се, че се цели заобикаляне на чл. 19, ал.4 от ЗПК. Твърди се, че клаузата по чл. 4 от Договора за заем също е нищожна. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства.

По делото, в срока по чл. 131 от ГПК, ответникът „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК***, чрез юрк. М. К., изразява становище за недопустимост на предявените искове, поради липса на правен интерес, евентуално- за неоснователност. Оспорва се факта на сключването на договор за предоставяне на поръчителство с ищцата. Твърди се, че за ищеца няма правен интерес от воденето на иск по чл. 124, ал.1 от ГПК, тъй като може да предяви осъдителен иск, в рамките на който да бъдат установени съответните факти. Твърди се, че е налице злоупотреба с право от страна на ищеца. Твърди се, че ответникът е изпълнил задълженията си по договора, за обезпечаване на вземанията по договора за заем. Твърди се, че договорът е сключен при действието на принципа за свободно договаряне по чл. 9 от ЗЗД и не е в противоречие с добрите нрави. Посочва се, че твърденията на ищеца, касаещи чл. 19, ал.4 от ЗПК и договорът за заем, са неотносими.

Съдът, като обсъди становищата на страните, на основание представените по делото доказателства и закона, намира за установено следното:

По делото, с протоколно определение от 10.10.2023г, по реда на чл.

214, ал.1 от ГПК, е прието направено изменение на размера на предявеният иск по чл. 55, ал.1, предл. 1 от ЗЗД, чрез неговото увеличаване, като същия е приет за разглеждане за сумата от 240лв. , като частичен иск от 300лв.

По делото се установява, видно от представения Договор за паричен заем №3919647/08.09.2020г, че между „Изи Асет Мениджмънт“ АД- като заемотател и ищеца Д. И. П.- като заемател, са възникнали облигационни отношения, въз основа на сключения договор за заем, по силата на който, в полза на заемателя е предоставена сумата от 600 лева. Сумата, съобразно уговореното следва да върне на 16 равни седмични вноски в размер 40лв. всяка, заедно с възнаградителна лихва при фиксиран годишен лихвен процент в размер 40% и годишен процент на разходите от 48,14%. От съдържанието на Договора за заем- чл. 4 се установява, че заемателят се е задължил, в срок до три дни, считано от датата на сключване на процесния договор, да предостави на заемотателя обезпечение в една от следните форми: 1) двама поръчители/ физически лица/, които да отговорят на следните условия: да представят служебна бележка от работодателя си, за размер на ТВ; осигурителния му доход да е в размер над 1000 лева; да работи на безсрочен трудов договор; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с заемотателя; да няма задължения към други банкови и финансови институции; да няма неплатени осигуровки за последните 2 години; да няма задължения към други банкови или финансови институции или, ако има кредитната му история една година назад към ЦКР на БНБ да е със статус не по лош от „редовен“ 2) банкова гаранция с бенефициер Заемотателя, за сумата от 200 лева със срок на валидност - 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по договора или 3) одобрено от заемотателя дружество-поръчител, което предоставя гаранционни сделки.

По делото се установява също, че между ищеца Д. П.- като потребител и ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ЕООД, ЕИК***- като финансова институция, предоставяща гаранционни сделки- като поръчител, е сключен Договор за предоставяне на поръчителство №3919647/08.09.2020г., по силата на който, потребителят възлага, а поръчителя се задължава да сключи договор за поръчителство със заемотателя „Изи Асет Мениджмънт“ АД, по силата на който да отговаря солидарно със заемателя за задълженията по сключения договор за заем, в т.ч. и за последиците от евентуално неизпълнение. Съобразно чл. 3 от Договора, потребителя дължи на

поръчителя възнаграждение в размер на 240лв., платимо на вноски, всяка от 15лв., дължими на падежа на плащане на вноските по договора за заем. Изрично е посочено, че заемотателя „Изи Асет Мениджмънт“ АД, е овластен да приема плащането на възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство.

По делото не се установява сключване на договор за поръчителство между кредитора „Изи Асет Мениджмънт“ АД и поръчителя– отв. „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД,

По делото е изслушана и приета ССЕ, от заключението по която се установява, че от страна на ищеца са погасени изцяло задълженията по договор за заем- в размер на 600лв.- главница и 40лв.- договорна лихва, както и сумата от 240лв.- по процесния договор за предоставяне на поръчителство; общо изплатената сума е в размер на 880лв. ВЛ е посочило, че ГПР по договора за заем е 48,14%, но ако се вземе предвид и сумата - като възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство, ГПР ще бъде над 100%.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните правни изводи:

По предявения иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД

Сключеният между ищеца и “Изи Асет Мениджмънт“ АД договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит, като според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Условие за неговата действителност е писмената форма - чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Предмет на изследване в настоящето производство обаче не е договорът за заем, поради което съдът не следва да излага съображения в насока неговата действителност, но следва да изложи съображения относно

действителността на клаузата по чл. 4 от Договора за заем, задължаваща заемателя да представи в тридневен срок от сключването на договора, в полза на заемотателя, на определени видове обезпечение, подробно описани. Съдът приема, че клаузата по чл. 4 от договора за заем е нищожна, на основание чл.21, ал.1 от ЗПК, съгласно който, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. Съдът намира, че уговорката в чл. 4 от Договора за паричен заем – задължение на кредитополучателя да осигури обезпечение в кратък срок, след сключването на договора, като може да направи избор между два вида обезпечения- банкова гаранция или сключване на договор за поръчителство с посочено от кредитора лице, са трудно осъществими и то в посочения срок, поради което същата се явява и неравноправна, по смисъла на чл. 143 ал. 2 т.20 от ЗЗП. Така уговорено, това задължение всъщност дава единствената реална възможност за сключване на договор с определено от заемотателя лице, което от своя страна да определи допълнително възнаграждение, което да се заплаща не отделно, а с вноските по договора за кредит. Тази допълнителна сума представлява скрит разход по кредита и противоречи на добросъвестността в отношенията между страните /касае се и за недействителност на клаузата по чл. 26, ал. 1 пр. 3 от ЗЗД/. Дължимото възнаграждение по договора за поръчителство по същество противоречи и на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, която предвижда, че годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Възнаграждението обаче не фигурира като разход в ГПР по кредита. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Последицата от това противоречие е предвидено изрично в чл. 19, ал. 5 ЗПК – клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни.

В процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 48,14 %, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК и размерът му не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер

обаче не отразява действителният такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно - възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция, сключен от потребителя с отв. „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Възнаграждението в полза на гаранта е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. На съдът му е служебно известно от извършена справка в Търговския регистър, че заемодателят “Изи Асет Мениджмънт“ АД е едноличен собственик на капитала на гаранта „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като двете дружества са с един адрес на управление. В същото време, съгласно чл. 3, ал. 3 от договора за предоставяне на поръчителство, “Изи Асет Мениджмънт“ АД е овластено да приема вместо гаранта възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на гаранта е известен на заемодателя, което се потвърждава и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства. Съдът счита, че анализът на клаузите относно обезпечението на кредита, не подкрепят доводите за доброволност при избора на обезпечение, а от формулировката им става ясно, че за да бъде потребителят одобрен за отпускане на кредита, следва да сключи още и договор за предоставяне на гаранция с посочено от кредитора юридическо лице- гарант. Изложеното води и до извода, че в конкретния случай договорът за предоставяне на поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за

ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции. Плащането на възнаграждението за гаранция обаче не е отразено като разход при формирането на оповестения ГПР, въпреки че е включен в общия дълг и месечните вноски. Този начин на оповестяване на разходите не е съответен на изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК. При отчитането на възнаграждението за предоставяне на гаранция като несъмнен разход действителният ГПР би бил значително завишен – над 100%, съобразно заключението на ВЛ. Съдът намира, въпреки, че всеки един от представените договори - за заем и за предоставяне на поръчителство, формално представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение, сключването на договора за предоставяне на поръчителство в деня, в който е сключен самият договор за кредит, както и с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на гаранция, ведно с основното задължение по кредита. Договорът, сключен между потребителя и “Изи Асет Мениджмънт“ АД, и договорът, сключен между потребителя и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните, поради което последиците от недействителността на клаузата по чл. 4 от Договора за заем, неминуемо рефлексират и по отношение на договора за предоставяне на гаранция, поради естеството на правоотношенията. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че процесният договор за предоставяне на поръчителство, заобикаля закона, поради което е изцяло недействителен. Същият предвижда необосновано високо обезщетение или неустойка при неизпълнение, което и на чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП.

На основание изложеното, предявеният иск с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, за прогласяване нищожността на Договор за предоставяне на поръчителство №3919647/08.09.2020г., е изцяло основателен, по изложените съображения и констатирани противоречия и заобикаляне на с нормите на ЗПК.

По предявения иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД

С оглед изхода на спора за недействителността на Договора за предоставяне на поръчителство №3919647/08.09.2020г.- като основание за плащане на възнаграждението по него, съдът приема, че даденото по него

следва да се приравни на изначална липса на основание. По делото, съобразно заключението на ВЛ безспорно се установи, че от страна на ищеца са заплатени 240лв.- възнаграждение по този договор. Съобразно нормата на чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, който е получил нещо без основание, е длъжен да го върне. С оглед на изложеното, исковата претенция по чл. 55 ал. 1 предл. 1 от ЗЗД се явява основателна и доказана за сумата от 240лв.- съобразно направеното изменение, като частичен иск от 300лв. и следва да бъде изцяло уважена.

Съобразно изхода на спора на ищеца се дължат разноски в размер на 350,80лв.-, съобразно представеният списък на разноските по чл. 80 от ГПК, вкл. д.т. и разноски за ВЛ.

Що се касае до претендираното адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗА съдът намира, че такова се дължи. Настоящият състав на съда счита, че не се налага събиране на доказателствата, посочени в депозираната молба относно възможността на ответника да заплати възнаграждение за процесуално представителство, тъй като, за уважаването претенцията по чл.38 ал.1 т.2 от ЗАДв, за заплащане на адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска правна помощ и съдействие, е достатъчно да бъде представен договор за правна защита и съдействие, който да е оформен по правилата на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА- да е сключен за осъществяване на безплатна правна помощ и съдействие между адвокат и материално затруднена страна- физическо лице, и да е заявено изрично основаниято за присъждане на адвокатско възнаграждение - по осъществено безплатно адвокатско представителство и защита на материално затруднено лице /в т. см. определение №521/06.11.2018г. на ВКС по ч.гр.д.№3956/2018г., определение №118/15.03.2021г. на ВКС по ч.т.д.№1469/2020г., I т.о., определение №97/12.02.2021г. на ВКС по ч.т.д.№2895/2019г., определение №43/10.02.2022г. на ВКС по гр.д.№2611/2021г., IV г.о.; определение №137/01.04.2022г. на ВКС по гр.д.№2610/2020г., III г.о.; определение №163/13.06.2016г. на ВКС по ч.гр.д.№2266/2016г и др./.

По делото, в отговора на ИМ, процесуалния представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът следва да разгледа.

Настоящият състав на съда намира, че не е обвързан от определените с

Наредба № 1, размери на минималните адвокатски възнаграждения. За да достигне до това становище съдът съобразява практиката, обективирана в Решение от 05.12.2006г. по обединени дела C- 94/2004 и C-202/2004 на СЕС. Съгласно горното решение делегирането на частноправен субект - Висшият адвокатски съвет - на правомощия да определя минималните адвокатски възнаграждения, представлява нарушение на правилата за свободната конкуренция, закрепени в чл.101 и чл.102 ДФЕС. Тази наредба нарушава правото на ЕС, тъй като очевидно не съответства на критериите, изведени във въпросното решение, а именно: правоприлагащият орган /съдът/ да има възможност, отчитайки правната и фактическа сложност на делото, инстанцията, пред която се явява процесуалният представител, и продължителността на процеса, да се отклони от минимално определения размер на адвокатските възнаграждения тогава, когато той се явява несъразмерно висок с оглед реално положения труд и направени разходи от процесуалния представител, респ. представляваната в процеса страна. Това разрешение се налага, тъй като правилата на Наредбата не засягат само потребителя на адвокатска услуга, но и насрещната страна в съдебното производство доколкото, ако загуби делото, то в нейна тежест ще бъде възложен размерът на адвокатския хонорар под формата на подлежащи на възстановяване разноски в производство. По този начин се отнема правото на съда да съобрази спецификите на конкретното дело и да присъди разумен размер за направените разноски. Така се нарушава и правото на справедлив съдебен процес, гарантирано в чл.47 ХОПЕС и съответстващия му чл.6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Същото се приема и в останалата практиката на СЕС, например в Решение от 28.07.2016г. по дело C-57/2015г. Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, които се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС - орган на сдружението на адвокатите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на адвокатите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС

е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978г. по дело 106/1977г. на Съда на ЕО. Така приемат и българските съдилища в редица свои актове: Решение № 6522/22.10.2018г. по в. гр. д. №1061/2018г. на СГС; Определение № 2514/23.05.2018г. по в.ч. гр. д. № 07/2018г. на ОС- Благоевград; Решение № 95/31.05.2018г. на ОС- Добрич по в.т.д. №95/2018г. и др. Определение №1371/15.09.2023 г. по в.г.д. № 616/2023 г. по описа на ПЛОС и др./. По тези съображения съдът счита, че не е обвързан от определените с Наредба № 1 МРАВ минимални размери на адвокатските възнаграждения. В случая следва да се определи възнаграждение като се отчете единствено реалната фактическа и правна сложност на делото, която не е съответна за възнаграждение от 960,00лв/общо, така, както е посочено в списъка по чл. 80 от ГК/ за адвокат на една инстанция. Минималното възнаграждение, определено от Наредбата в размер от 1000лв. за неоценяемият и 400лв. за оценяемия иск, значително ги нахвърля като икономически интерес, както и поради факта, че защитата по отделните искове не е до такава степен самостоятелна и специфична, че да налага определяне на хонорара в такива размери. По делото е проведено само едно съдебно заседание, без явяване на страната и нейният процесуален представител. Ето защо съдът намира, че следва да определи възнаграждението съгласно представения списък с разноси, намалено до една трета от всяка от сумите за всеки отделен иск и възнаграждението, което следва да се присъди е в размер на 320лв.- общо / 160,00 лв. за неоценяемия и 160,00 лв. за оценяемия иск/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН Договор за предоставяне на поръчителство №3919647/08.09.2020г., сключен между Д. И. П., ЕГН***** с адрес в ***, и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. Джавахарлал

Неру №28, ет.2, ап.40-46, представлявано от П.Б.Д., поради противоречие със чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл.11, чл. 19 ЗПК.

ОСЪЖДА, на основание чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. Джавахарлал Неру №28, ет.2, ап.40-46, представлявано от П.Б.Д., **ДА ЗАПЛАТИ НА** Д. И. П., ЕГН***** с адрес в ***, **сумата от 240лв.-** като частичен иск от общо 300лв., представляваща недължимо платено възнаграждение по Договор за предоставяне на поръчителство №3919647/08.09.2020г, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ- 22.05.2023г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. Джавахарлал Неру №28, ет.2, ап.40-46, представлявано от П.Б.Д., **ДА ЗАПЛАТИ НА** Д. И. П., ЕГН***** с адрес в ***, **сумата от 350,80лв.** разноски по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.. „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК***, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. Джавахарлал Неру №28, ет.2, ап.40-46, представлявано от П.Б.Д., **ДА ЗАПЛАТИ НА** адвокат Д. М. М., от САК, с адрес на упражняване на дейността гр. София, бул. Ал. Стамболийски, №125-2, ет.5, офис 5,3, **сумата от 320лв.-** адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____